

Světla Minulosti.

Napsal M. A. ŠIMÁČEK.

Nerozhodila divoče rukama, nevytrhla se, spočívala jako uhnětená neb zkrklá v tomto jeho sevření... Sotva si to po prvním výbuchu uvědomil, schladl.

Pustil jí, svěřil ruce a čekal, co řekne.

Přihlázovala si vlasy a dívající se naň pravila klidně, ale se směřícím se pohledem a i jako za potlačovaného perlení smíchu z hrdla:

“Pane doktore, nezapomínejte se. Vážit vy jste se prohlásoval za neschopného každého prudkého citu. Dejte přee pozor!”

Nevěděl, je-li v tom výsměch jemu, jako domněle se zapomněvšimu, nebo demaskovanému, neb má-li to být vůbec mravivou sprchu, neb jen projevem její vlastní chladnosti a pevnosti, na každého způsob chtěl oslabiti dojem svého vzplanutí.

“Napl jsem se jen vína, jez stálo přede mnou,” pravil usmívaje se.

“Ale jste neopatrný piják,” odvětila i ona s úsměvem.

“Proč?”

“Pijete příliš prudce. Mohl byste se brzy opít.”

“Tedy pítí pomaleji?” pravil s humorem. “Asi tak?” a přitáhnou rychle její hlavu k sobě, políbil jí na tvář.

“No, to už je rozumnější,” řekla i ona s humorem, ale hned v zářící podívala se naň rozzařenýma očima a trochu koketně se zeptala:

“Od kdy pak se takhle léčí bolení zubů?”

“Pomáhá ta metoda?” otázal se však on místo odpovědi.

“Bojí mi, opravdu,” přisvědčila.

“Mám tedy přee utišující vliv?” pravil, směje se na ni očima a rty a jása je v duši: “To je skvostná ženská. Přijímá to vše beze všech scén. Má dokonce ještě humor při tom. Poklad, hotový poklad! Byl bych býval idiot, ji pustit!”

“No — zlá se!” odpověděla připouštějící, ale jako ne ještě zplna přesvědčena. Pak jako jen pro forma dodala: “Ale trochu chlořoforomu mi přee nau musíte dát.”

“To víte že,” usmíval se, ale v tom již přiskočil ke kamnům, kde zaslechl v té chvíli zasvětlené varivé se vodu. Strhl v letu ručičku, popadl hrnek a nesl jej k přípravě na stolku u kamen konvice. — Zpozoroval, jak se mu ruce rozčilením třesou.

“Dnes musíte přijmout revanche,” pravil Bettyno, nalévaje varivé vodu do konve. “Nebude sice tak dobrý jako u vás, ale pít se dá.”

“Už je pozdě,” odmlouvala, ale věděti již, že ne vážně.

“Ani ne šest hodin,” podíval se k hodinám na šatníku.

“A kdy vám přijde domovníček?”

“Až k osmé. Ale sedněte si přee,” pobízel a odstrkoval znova stůl.

Nebránila se již a zasedla pomalu na pohovku.

“Poslouchejte,” pravila po chvíli, pozorujíc svou ruku, již si hrála na stole, a pohlednuvši naň jen krátkým, letným pohledem.

“Přejete si?” opřel se o stůl a díval se na ni.

“Rekněte mi upřímně, co si tak v té chvíli o mně myslíte?” (Opět ten krátký, letný pohled a hra s prstýnkem na malíčku levé ruky.)

“Že jste rozkošná bytost!” odpovklal bez rozpaků tónem lehkým a veselým, aby vůbec nevedchl nijaké vážnosti ani sentimentálnosti do té chvíle.

“No — o mém chování. Jak si je vykládáte?” Letný pohled se o vteřinu prodloužil a zvažněl.

“Zešla ve smyslu vašich dřívějších řečí a vašich názorů, jez jste mi svěřovala,” odpovklal stále tím tónem.

“A vy mnou pohrdáte, vídte?”

“No, rozumím vám úplně.”

“Nerozumíte, není pravda. Je jsem taková jaká jsem? Je mám ty názory, tu morálku, ty směry, jaké mám?”

“To jest...” začínal odpovkladat nejistě, ale ona jej přerušila.

“Nejedná se mi o odpověď, nebojte se. At jste přemýšlel nebo nepřemýšlel, jez celkem jedno. — Chtěla jsem jen položit tu otázku. Snad se někdy u ni zastavíte. Ale něco jiného mi rekněte, zeela upřímně a hned: Jsem vám aspoň trochu sympatická?”

“Jak se můžete ptát po všech našich rozmluvách a po tom zvlášť, co se před chvílí stalo,” řekl skoro vyčítavě.

“Vážnosti od vás nežádám a nemohu žádat, jsem spokojena úplně se sympatií. Snad stačí,” pohlédla naň upjatě a skoro zpytatvě, “aspoň k tomu, abyste před nikým o mně zle nemluvil, aby se mi po straně neschlelo se svými kolegy a nevyšel...”

Nenechal ji ani domluvit.

“Co byste si to o mně myslila?” vyrazil tónem přímo protestněm. “Nepředpokládáte-li již jemnocti, přee jistě diskretnostmi mně můžete za schopna.”

“Nehnevajte se, prosím vás, ale vidíte z toho všeho, že nemám sama o sobě příliš velké mínění. A z těchle mých řečí snad poznáte, s jakými lidmi jsem se už setkala, a že má důvěra je jistě menší toho, co aspoň požaduju.”

Doktorovi jí bylo okamžik až líto po těch slovech.

“Lehkomyšlná, užívavá, ale ne špatná; a hodně již asi zakusila i přikof i lékův,” pomyslíl si. Ale hned se ho zas dotkla nedověra. “To tak také mluv, aby zachovala dekorum a ujistila se mou mlčenlivostí. Rozumíme, kočička krotká...” projelo mu hlavou, a již hned zas mířil probuzený, nedochvilný satyr v jeho duši, aby se dostal z toho sentimentálního náhledu, v němž by bylo hloupé nyní zabřednout, kdy železo je žhavé.

Nač všechno zdržování, nač všechno obcházení, nač vůbec masky — když chvátají vlastně oba k jednomu cíli. —

“Nemějte obav, Bettynko,” šeptal měkce a položil jí důvěrně ruku na rameno, ověřuje tak zlehka, bez dotknutí, její šíji.

Bylo poprvé, co jí nazval jen jménem. Šlapal si již dlouho cestičku k této důvěrnosti, oslovuje ji někdy “slečno Bettyno”, aby se při první příležitosti mohlo to slečno odhodit a zbýti jen to jméno, tak domácí a krotké. A jako kdyby teč tím oslovením byla se rozvázala poslední pentle u dvířek úplného sprátení, uhněčením žhavým proudem nové odvahy přisedl náhle k ní a prudce jí objal a znova zlíbal její šíji. Tímto novým zlíbáním jeho všeček zvažala se plamenem. Všecka rozvaha již uhořovala v tom dravém požáru.

“Byli bychom bláhoví, netřhat plody se stromu radosti a mladí,” mluvil chvatně a přerývaně, “neplnit si v samotě císe vínem rozkoše, vídte, Betto? — V radosti a rozkoši je med života, nač se ho škarohlídně strauit, neb úzkostně žíkat. V takovém volném požitku lásky bez závazku je sladká příchut zapovězeného ovoce, proč ho neokusití, když naše touha po něm prahne rty a vztahuje v žádosti ruce? Bettyno, i v tom je kus umění, takto uživat, a vy jste jeho deera a já jeho nadšený ctitel. Prožiti tak malou hymnu Venuši v těchto čtyřech stěnách bude velmi příjemné? Bude to její svatyně. Neosouhlasíte? Nesouhlasíte, Betto — budeme si říkat ty, vídte?” blabloli již přímo. “I tak malý říhek je krásný, když ho zřati umění a poesie. At kosítev nad nám pokrytecky očima krouží a rukama lomí. Víd, víd, že ano?” —

A líbal jí znova všecek rozpalen a jeho rukou a prsty zmocnila se přímo šílená odvaha.

Nebránila se, podkávala, oči její zvlhly a z pootevřených rtů plynula krátké žhavé její oddychání, a on cítil, jak i jí stahuje všeček a máš plným proudem —

VI.

Čajové tyto věcíčky v bytu doktorově opakovaly se před i po jeho promoci (začátkem března) ještě několikrát, když paní

Škoulová nebyla doma. Bujarost jejich mládí v nich kypěla, rostoucí důvěrnost pronikala v cesty nových požitků. Již se neoslovovali jinak než “ty Bettyno, Týno, Babetto, Boržo — Karlouši, Carolo, Rolo, Šarlíčku”, zdobněin a variae nebylo konce, a každá měla jinou příchut a v každé byl jiný požitek. Ale nebyla to touha, ani láska, jez je vynalézala, něžněla a měkčila, byly raženy a císelovány jen v opojném žáru rozkoše těl a v labuňnických chvilkách po intinnostech i jmen a jich zvuků. Doktor v nich i v těch polibcích i v těch objetech cítil ten falešný zvuk padčlaných mincí, jenž mu však vždy mile připamatoval nevážnost těch vyplácených falešných směnek vzájemných citů.

Ozývalo se někdy sic filosofující svědomí mravních zásad, ale ona dovedla být tak roztomilá, tak žádoucí, tak dovedla svými nápady, svými úsměvy a pohledy dodávatí těmto chvílím poetických nuancí, krásit, co v nich bylo nízkého, vyvýšit je svým vitěm i svým půvabem na přípustné intinní scéně bujného rozmaru a zas rozmlýchat svou žhavostí jeho střízlivíe cily sehlaovane někdy chladným proudem jeho vnitřních vřeteek i moralisujících úvah — a to v tom bylo pro něho nové a lákavé — že vždy znova a znova poddával se rozkošící požitku i s malomocně zmllkadními protesty ohlašujícího se svědomí a moralisujících analiz.

“Škoda, ty nepříteli žen a manželství,” řekla mu jednou rozmarně majie v očích vlíknou zář a hladě jeho ruku, “že nejsi hodně bohatý. My dva bychom si přee rozuměli a mohli se mít rádi, nemyslíte?”

“Tak chudý docela taky nejsem,” řekl i on tčmz lehce veselým tónem.

“To já vím, ale co je to? Jestě mnoho z toho budeš potřebovat. A já mám takové panské choutky, viš — kočár, koně, lázně, cestý — ah, jen kdyby už to bylo! Takhle kdybys byl slavným operatěrem s dvaecet — třicetí tisíci příjmů — hned bych si tě vzala, Carolo!”

“A kiamala mě s jiným?” usmál se.

“Ba ne, věf, že ne! Viš, my bychom si tu šedivost manželství dovedli omalovat. Jsme dost vynalézaví. Či ty bys mně nechtěl?” upřela naň tázavý pohled.

“Za ženu? — Hm — to je těžká věc,” smál se.

“Jdi, osklivý!” a plácla jej přes ruku.

“Data bylo mnoho hlídání.”

“Ne, tohě bych byla věrna!”

“Jak dlouho?”

“Co pak ty nemáš ani trochu důvěry ke mně?”

Objal jí, přitiskl k sobě, políbil a pravil s úsměvem: “Velmi málo, Borčičko! Takhle všechmu, ale jako k manželce —!” nedofekl, jen zakroutil hlavou.

“Vídte, a v tom se mylíte,” začela mu najednou vykat. “To začela teprv koukat!” — dodávala s vážnou horlivostí; ale najednou se na něho zadržala a dala se náhle do veselého smíchu. “Ale ty máš, Šarlíčku, z těchle řečí nějaký strach!” sjela opět do důvěrného veselého tónu, hrábla mu oběma rukama rozpustile do vlasů a obrátila k sobě jeho tvář.

“Co by říkala tvá ubohá maminka, víd? — Ty a zpěvačka? Ty a já! To by byla rána, co!”

“Děťino, vždyť jsem přee již dávno samostatný!” pravil.

Přimhouřila oči a dívající se naň jen úzkými proužky jich jiskřivého třpytu, pravila s půvabným úsměvem: “Kdybys tedy chtěl — ovšem jen tak mluvíme — ta by tedy nebyla překážkou?”

Maje ruce ještě kol její šíje a dívaje se jí s rozkoší v pikantní její tvář, zavřtl v odpověď hlavou. “Bláznuku!” došla na utvrzenou. — “Ale my jsme přee nepřítelé manželských pout! Nač tedy ty otázky?” usmál se na ni.

“Co pak bys neměl hezku ženušku?” pravila stále s týmž důvěradivým úsměvem a začala pak hašbet arsi z Carmen: “Ten jář cikánské jesti dítě...”

“Rozkošnou dojtata. Ale ty nejsi na to stvořena.”

“No, kdo ví! At jednou budeš slavným doktorem —” prohodila. Náhle zmllkla, sarazila se a pak opět propukla v hlubný

smích: “Ty šedivý vážný pán, já uvadlá diva, a oba s těmi vzpomínkami na tyto chvíle... Šarlíčku, nebylo by to interessantní?”

“Trochu vyvětrávej konce,” smál se i on. “Vy ženské musíte mít vždy trochu sentimentálního kofení v každém hrnkěku!”

“Ach, to jsou jen tak třesky plesky!” mčchla náhle resolutně rukou. “My se nemilujem’, víd — ale bavíme se,” začla náhle rozmarným tónem. “Ale trochu rádi se v tom bavení přee máme, víd? — Není jinak ani možno!” (Úsměv, kývnutí hlavou.)

“Rekni mně, zdali jsi se už bavil tak taky s jinou a měl ji taky tak trochu rád aspoň jako mě?”

“Ne, takovýhle románek jsem ještě neměl,” pravil s úsměvem upřímně.

“Líbí se ti?”

“Ah, velice,” zasmál se veselo. — “Ale tohě snad taky?”

“Nmo — taky,” připoustěla koketně. — “Ale to vedlejší věc. Hlavní je, měl-liš už některou tak rád jako mě?”

“Tak ne!” pravil se silným důrazem na prvním slově.

“Tedy jině?”

“Jině! — To ano!”

“Ideálně, platonicky?”

“Ne, tak studentsky naivně, by se spíš mohlo říe, a —”

“No co: a —?”

“A vyvinulo se z toho takové rozzněné přátelství.”

“Bez závazků?”

“Úplně! — Ale co má dnes Borčička pořad takové zpovědnícké záehvaty?”

“Jen tak. Ženská zvědavost —” odpovklala ledabyle. “Je ti to nepřijemné?” a zas zabzučela několik taktů z Carmen.

“Ne, ale nepatří to tak do nálady...”

“A co patří?”

“Tohle,” a přitiskl jí prudce a ozamkl ústa polibemím.

Bývalo v těch chvílích mnoho takového — jak on říkal — svádívho a skoro furiantského blížen se k plamenům lásky, brzy a jejím ohněm, ale v nejvyšší čas vzdychky oba ubnuli. Nechali jen svítit na své laškování její světlo, ale krídélka si nepálili.

“Budem jich potřebovat ještě jinde,” říkávala ona s rozmarem. “K “enjovým večirkům” přistoupily tajně smilřvené procházky, tak samé ve dvou, za Letnou, do Stromovky, za Košře, po osamělých cestách, v silném oddechu křísířech se polí a rodíe se zelení; procházky se zastávkou někde v tichém hostinci, kde v koutku za stolem mohli pokračovati ve svém líbání a hráti roli tajných milenců, v čemž nalézali mnoho půvabu a rozkoše.

Při těchto podnicích mívala ona nepochopně více odvahy než on, jenž byl vždy pln opatrnosti a ohledů, by se nekompromitovala, by nebudili oba příliš nápadnou pozornost. Bylo v tom mnoho umělécké lehkomyšlnosti, jak on to šetrně nazýval, když ona hlasitě se smávala jeho obavám a rozpakům a škádila jej, že má v sobě všechny zárodky k budoucímu početnému šosatví. Její nápady a choutky bývaly přímo někdy až vyzývavé, tak že se několikrát dostali proto i do lehké hádky, ale přes to byly to rozkošné výlety, při nichž zvolna rodíe se járo bylo jejich bytostem nejen líbezně poetickým rámeem, ale dodávalo i mocného vypjetí touhám jejich mládí, silně vznětlivosti jejich smyslům i odvaze a mnoho zápalnosti jejich nevinně hravým slovům, pohledům a tisknutím.

Jen jednou jedinkrát hrozil propuknouti vážnějším spor.

Byla středa, den smluvené delší procházky. Venku slunečno a teplo jako v máji. On chtěl, aby jel parníkem do Chuehle nebo do Hlubočep a odtud šli do údolí sv. Prokopa na řialky, ona však navrhovala někam blíže, že se dnes nemůže dlouho zdrlet.

“Ale kam?”

“Třeba do Podola,” navrhovala.

“Viš, že tam nerad chodím.”

“Tedy do Kravnat?”

“To není vlastně ani procházka...”

“Tedy na Ládkut?”

“Nno — to už spíš,” povoloval a konečně svolil.

Šli, ale on pořad se vracel v rozhovoru k Chuehli a k sv. Pro-

NENÍ TO ŽÁDNÝ HUMBUK!

Cleveland, O., 11007 Buckeye Rd.

Drahá přítelkyně:—Jsem Vám velmi díky zavázána za Vaše dobré a upřímné léčení a zvláště za Vaše výborné Thé, neb lepšího léku proti zácpě na světě ani být nemůže, poněvadž se tak dobře užívá a nežli to žádný humbug jako jiné patentní léky, ve kterých jsme se již mnohokrát zklamali. Můj manžel trpěl do 6 měsíců na vnitřní bolesti ve spodní části těla, všechno ho tuze bolelo, že nemohl ležet ani chodit. Bolesti mu přecházely z těla do nohou — již jsem se obávala, že si ještě několik neděl poleží, neb měl revmatism. Ten se těžko vyléčí, když není ten pravý lék proti němu — pomáhal jsem jak kdo radil, horké obklady i studené, mazání, ale nic nepomohlo. — Přítelek využíval za \$10.00 a co lékařům platil — avšak jen málo se mu po všem ulevilo. Pak jsme se obrátili k jinému prostředku a to byly oznamky a zde jsem se dovéděla o tom šťastném léku, který mého manžela uzdravil — Vaše Bylinné Thé proti zácpě a revmatismu a pak Zvláštní léčení pro muže. Vaše Bylinné Thé pijeme třikrát v týdnu — ani bychom bez něho býti nemohli a takto jsme zbaveni všech nepřijemných bolestí. Proto všem krajanům i krajkám doporučuji Vaše dobré léky a všem trpícím oznamuji: obraťte se s důvěrou na Marii Votypkovou, neb ta Vám upřímně poradí a nezklame. S pozdravem J. K. Shaněl.

Muži, ženy, dívky a starouškové.
Často ani nevíte, co Vás bolí, a tu náš lék dá úlevu a zdraví. Zdarma na zkoušku na několik dní. Žádný patentní lék.

Wheelerovo Bylinné thé je silitel jater, ledvin a krvečistitel

Jest to čistý přírodní lék zdravotním zákonem prozkoumaný a doporučený a jest jak pro malické tak dospělé a poskytné úlevy při zácpě, kyselosti v žaludku, žlučnatosti, obtížném trávení, jaterních obtížích, bolestech hlavy, bolestí v zádech, nezáživnosti, malarii, kašli, nastuzení, bolavém hrdle, revmatismu, neuralgii, dně, bolesti v boku, bolestí v kříži, rozčilenosti, zemdlenosti, ztrátě chuti k jídlu, ospalosti, souchotinám, žloutence, pupenicích, vyrážce, červeném, zlaté žile, tasemnicí, nervosnosti, svrabu, vodnatelnosti, grdeční vadě, boulech, nádorech, šířejích, zastaralých bolestech a všech nepořádkách krve a ledvin. Chuti jest příjemné. Stojice lehoučká.

Na prodej v trojí velikosti, poštu vyplaceno až do domu 28c, 55c a velká krabička na měsíc stačí za \$1.10 — 6 za \$5.00.

Máme zvláště zaručené léčení pro muže pouze. Tež zaručené léčení pro KATAR pro muže, ženy a dívky. Trpící, slabé, unavené, předčasně sestárlé matky a ženy, slabé a bledé dívky. Máme zvláštní léčení pro všechny Vaše bolestné, choulolistivé nemoce v jakémkoliv případě a stáří. Neodkládejte s léčením až bude pozdě. Zachraňte Vaše zdraví. Popište s důvěrou svou nemoc a pošleme Vám obratem pošty lék zdarma na několik dní na zkoušku a knížечky o nemocích. Další potřebné léky pošleme pouze na Vaši etěnou objednávku. Račte psát anglicky neb česky. Adresa:

Marie Votypka, & Co., Dept. 10, So. Bend, Ind.

komu, a jak by tam bylo pěkně. Rozmlouvala mu to, že tam by spíš mohli potkat za tak krásného dne známé — (a to mu bývalo vždy velmi nepřijemno) — kdežto na Pankráci jsou jako za větrem.

Ale ukázalo se, že potěcha ta byla dnes naprosto falešná. Sotva seděl čtvrt hodiny na Láse téměř sami (to zas on nutil, aby vešli na skleníe piva, ona se zdráhalo, naléhajíc na brzký návrat, a svolila teprve, až když se šel přívítat, není-li tam nikdo známý), vstoupila čtyřčlenná společnost starších pánů, z nichž jeden byl profesor na konservatoři S., i doktorovi dobře známý, a druzí tři sami vyšší úředníci zemského výboru a mezi těmi onen příbuzný Bettynin, na jehož naléhání, jak mu vypravovala, šla do operní školy.

Zočivši je nyní, Bettyna se zapálila jako pivoňka, ale nebylo již mluvnulo.

Doktorovi bylo toto setkání a spojené s ním představení (dovéděl se, že se starý pán jmenuje Vlačiha a že je registrátorem), podávání rukou, otřepané otázky a odpovědi prvního seznamování, potulné i mlsné pohledy starých pánů na něj i na Bettynu velice nemilé. I Bettyna byla plna neklidu a rozpaků.

Zvedli se co nejdříve, poroučeli se a šli.

“To máš z Lásky!” nevrle začaly cestou včítky.

“Kdo pak se chtěl stavit v ho-

stinci, a kdo pak se zdráhal, co?”
“Byli bychom je potkali cestou.”

“Slyšel, že šli přes Nusle.”
“V Chuehli nebo Hlubočepích by se to bylo nestalo.”
“Inu mně to taky není dvakrát milé, ale konečně neštěstí to žádné není.”

“Jen bys je tak měla teč slyšet, jak nás asi přemlají.”
“I at si povídají, přeť jim to, když je to těší.”

“Je ti to lhostejné? — Mně ne! Takoví staří mlsoni jsou horší než klepný. Plná Praha toho bude.”

“Pro mne za mne! Co komu potom, s kým chodím?” dráždila již úmyslně, popuzena jeho neklidem, obavami a včítkami. (Pokračování.)

SEVERO-NĚMECKÝ LLOYD

BALTIMORE - BREMEN

Velké, moderní, dvoušroubové jednokajutové parníky. Lahodná jídla. Pohodlí bez přepychu. Všechny kajuty uprostřed lodi. Besdrátová telegrafie.

Přiměřené ceny:
Druhá kajuta... \$57.00
Třetí kajuta... \$35.00
Pouze na “Rhein”, “Main” a “Neckar”.
Mesipalubi... \$33.00
Když jelete navštíviti starý domov v Čechách, jeďte přes Baltimore.

Když pošlíte pro své příbuzné neb přátele, aby přijeli do Ameriky z Čech, kupte jim vyplacené lístky přes Baltimore. O úplné podrobnosti požádejte

A. SCHUMACHER & CO., General Agents, Baltimore.
H. CLAUSENIUS & CO., General Western Agents, Chicago.
aneb jejich zástupce v celých Spojených Státech.